

квартирах, що передбачено п. 8 ст. 59 КВК України. Тому доцільно внести зміни до п. 1 параграфу 29 Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань, а саме слова «проходить по межі населеного пункту» замінити словами «проходить по межі населеного пункту або населених пунктів, що обслуговуються одним органом місцевого самоврядування».

Отже, ведучи мову про вирішення питання щодо притягнення до кримінальної відповідальності засудженого до обмеження волі за самовільне залишення місця обмеження волі варто констатувати, що залишається проблемним питання нормативної невизначеності даного діяння. Як наслідок незрозумілим залишається те, з якого моменту будуть наявні всі ознаки злочину, передбаченого ч. 1 ст. 390 КК України, а саме, чи буде склад злочину при самовільному залишенні території виправного центру, або буде склад злочину при самовільному залишенні меж виправного центру, оскільки це різні поняття. У зв'язку з цим пропонується внести зміни до ч. 1 ст. 390 КК України та викласти її у такій редакції: «Самовільне залишення меж виправного центру або злісне ухилення від робіт, або систематичне порушення громадського порядку чи встановлених правил проживання, вчинені особою, засудженою до обмеження волі».

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України від 05 квіт. 2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2341-14&p=1306733588479222>. – Заголовок з екрана.
2. Кримінально-виконавчий кодекс України від 11 лип. 2003 р. № 1129-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1129-15&p=1310534460979949>. – Заголовок з екрана.
3. Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань [Електронний ресурс] : затв. наказом Міністерства юстиції України від 29 груд. 2014 р. № 2186/5. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1656-14>. – Заголовок з екрана.

Форми та засоби забезпечення права засуджених до позбавлення волі в Україні на особисту безпеку

Крук О.М., здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС

Як свідчить аналіз кримінально-виконавчого законодавства України та практики його застосування, забезпечення особистої безпеки засуджених відбувається у трьох напрямках, а саме шляхом: 1) закріплення зазначеного права в законодавстві; 2) визначення на правовому рівні порядку його реалізації [1, с. 47–48]; 3) реалізації цього права засудженими на практиці [2, с. 293–295].

При цьому кожен з визначених вище напрямів реалізується через певні правові форми (у наукових джерелах під формою розуміють зовнішній вияв якого-небудь явища, пов'язаний з його сутністю, змістом) [3].

Відповідно до буквального змісту ст. 10 КВК України, можна виділити такі форми забезпечення права засуджених на особисту безпеку: а) переведення засуджених у безпечне місце; б) здійснення інших заходів щодо усунення небезпеки; в) вирішення питання про місце подальшого відбування засудженими покарання; г) забезпечення безпеки засуджених у зв'язку з їх участю в кримінальному провадженні. При цьому, як слушно

зауважили науковці (А. П. Гель, Г. С. Семаков, І. С. Яковець), остання форма є особливою формою реалізації засудженими зазначеного права, оскільки не пов'язана з процесом відбування покарання, а отже, з результатами впливу на особу основними засобами виправлення і ресоціалізації, а є наслідками участі її у кримінальному провадженні в тій чи іншій ролі [4, с. 115].

Щодо змісту першої форми – переведення засуджених у безпечне місце, то, як показали результати дослідження, при її реалізації на практиці виникає низка проблем через неврегульованість нормативно-правовими актами України багатьох суттєвих моментів. Зокрема, у ч. 2 ст. 10 КВК зазначено, що адміністрація УВП уживає заходів для переведення засудженого в безпечне місце, проте ні на законодавчому, ні на відомчому рівнях поняття «безпечне місце» не сформульовано. А це, у свою чергу, знижує рівень ефективності діяльності персоналу УВП з виконання цього завдання та зменшує можливість забезпечення безпечних умов життєдіяльності засуджених у місцях позбавлення волі. Водночас, відповідно до буквального змісту положень Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань, то до безпечних місць в УВП слід віднести: окрему камеру, приміщення камерного типу, дисциплінарного ізолятора.

Список використаних джерел:

1. Кримінально-виконавчий кодекс України : наук.-практ. комент. / А. Х. Степанюк, І. С. Яковець ; за заг. ред. А. Х. Степанюка. – Х. : Юрінком Інтер, 2005. – 560 с.
2. Карпачова Н. І. Забезпечення прав і свобод людини в пенітенціарних закладах / Н. І. Карпачова // Стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні : доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. – К., 2004. – С. 278–308.
3. Тлумачний словник української мови : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: uktdic.appspot.com/?q=форма.
4. Гель А. П. Кримінально-виконавче право України : [навч. посіб.] / [Гель А. П., Семаков Г. С., Яковець І. С.] ; за заг. ред. А. Х. Степанюка. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 624 с.

Профілактика жіночої злочинності в умовах євроінтеграції України

Кушнір І.В., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, старший науковий співробітник *Мінченко С.І.*

Профілактика злочинності в будь-якій державі є одним із пріоритетних напрямів діяльності правоохоронної системи і всіх інших державних і недержавних органів яких стосується дана проблема. Серед усієї сукупності різновидів профілактики злочинності, профілактика жіночої злочинності є однією із пріоритетніших, адже саме жінка є фундаментом зародження людини на землі, вона найперша формує завдатки майбутнього покоління, найбільшим чином впливає на сім'ю і на суспільство в цілому. Тому рівень жіночої злочинності є показником морального здоров'я суспільства, його духовності, ставлення до базових загальнолюдських цінностей.

Профілактика злочинності в цілому і жіночої зокрема здійснюється державними і недержавними органами, посадовими і непосадовими особами за допомогою примусу, виховання, захисту прав та законних інтересів особи та суспільства, надання соціальної та правової допомоги з метою усунення або нейтралізації детермінант злочинності.